

בש"פ 8819/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8819/14

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
תל אביב-יפו בעמ"ת 25817-12-14 שניתנה ביום
18.12.2014 על ידי כבוד השופט צ' קפאח

בשם המבקש:

עו"ד סעיד סקיס

החלטה

1. מונחת לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עמ"ת 25817-12-14, כב' השופט צ' קפאח), אשר דחה ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 18292-11-14, כב' השופט נ' תבור), בגדרה נעצר המבקש עד תום ההליכים.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש, יליד 1959, ביצע בשנת 2014 עבודות בנייה שונות בבית הוריה של המתלוננת, קטינה ילידת 1997. במהלך העבודות הניח את ידו על כתפה של הקטינה, החל לעסות את כתפיה, אחז את פניה בידיו ונישק אותה בכוח על שפתיה. הקטינה ניסתה לברוח אך הוא אחז בחוזקה בידה, ושחררה רק לאחר שצעקה

לעזרה. כל אלה בזמן שהמבקש שוהה בישראל שלא כדין. בגין מסכת זו הואשם בעבירה של מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ועבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. בית משפט השלום קבע כי המבקש יושם במעצר עד תום ההליכים. הערר שהגיש לבית המשפט המחוזי על החלטה זו נדחה. מכאן בקשת רשות הערר, בה חוזר הוא על הטענות שהעלה סנגורו בפני הערכאות קמא, לפיהן יש לשחררו לחלופת מעצר בשטחי הרשות הפלסטינית.

בבקשה שלפני טוען המבקש כי טעה בית המשפט המחוזי בכך שנתן משקל מכריע להיותו שוהה בלתי חוקי ובקובעו כי קיימת מסוכנות מובנית מצדו. עוד מוסיף הוא שיש לתת משקל רב יותר לנתוני האישים, כגון גילו – 55 שנים – עברו הפלילי הנקי ונסיבות חייו הקשות. לבסוף טוען הוא באופן קונקרטי כי חלופת המעצר שהוצעה מאיינת את האפשרות למפגש בינו ובין המתלוננת, ובכך גם את מסוכנותו.

3. עסקין בבקשת רשות ערר, דהיינו ערר ברשות ב"גלגול שלישי". המדיניות הראויה, לשיטתי, ביחס לבקשות אלה בהליך פלילי היא לתת דגש על השאלה האם למבקש נגרם עוול:

"בבוא בית המשפט לבחון בקשת רשות ערר בהליך הפלילי, עליו להיות נכון יותר לקבל בקשה כזו, לעומת התנאים הנוקשים הנצרכים לצורך מתן רשות ערעור בהליך אזרחי. נדמה כי בניגוד לבקשות רשות ערעור המוצאות מקומן בגדרי הלכת "חניון חיפה", גלגול שלישי בסוגיית מעצר מצריך יתר מיקוד בשאלה האם עולה כי נגרם למבקש עוול במעצרו. ניתן להצדיק גישה זו בשל מהות העניין – מעצר – שהרי מעצרו של היחיד מקום בו אין הכרח לכך נוטה להיות, כשלעצמו, עניין שיש בו אינטרס ציבורי (לגישה שונה, ראו למשל בש"פ 8987/11 סמיר אבו לבדה נ' מדינת ישראל (15.12.2011))" (בש"פ 5572/12 שרלו נ' מדינת ישראל בפסקה 4 לפסק הדין (24.7.2012)).

לאחר שקראתי את כתב הבקשה נחה דעתי כי גם מנקודת מבט המקלה עם המבקש רשות ערר בהליך פלילי, אין להעתר לבקשה הנוכחית. המבקש אינו חולק על כך שקיימות כנגדו ראיות לכאורה. השאלה היא האם מתקיימת עילת מעצר לנוכח מסוכנותו, והאם ניתן לאיינה באמצעות החלופה המוצעת בשטחי הרשות הפלסטינית.

בית המשפט המחוזי בחן את מסוכנותו של המבקש, הנלמדת מנסיבות ביצוע המעשים, והתייחס לחלופת המעצר שהוצעה. כפי שנקבע, מסוכנות המבקש נלמדת מנסיבות ביצוע המעשים – השימוש בכוח וביצועם בביתה של הקטינה. עוד נקבע כי אין בחלופה להשיג את מטרות המעצר מבחינת פיקוח על המבקש בתקופת משפטו. נימוקים אלה מקובלים עלי, וכן הקביעה שנכון להעניק משקל – ובוודאי בנסיבות מקרה זה – לכך שלכאורה, עבירת המין בוצעה לאחר כניסת המבקש לישראל שלא כדין. ברם, העיקר הוא ביצוע עבירת מין – מעשה מגונה בכוח – כלפי קטינה, על רקע העסקתו של המבקש בעבודת בנייה בבית הוריה. הנסיבות והקשרן מוציאות את העוקץ מטענת הסנגור, לפיה מטרת המעצר היא להגן על המתלוננת הפרטנית. על פני הדברים, האינטרס הציבורי רחב מכך. הנה כי כן, המקרה דן אינו מצדיק התערבות בגלגול שלישי.

4. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ה (25.12.2014).

ש ו פ ט
